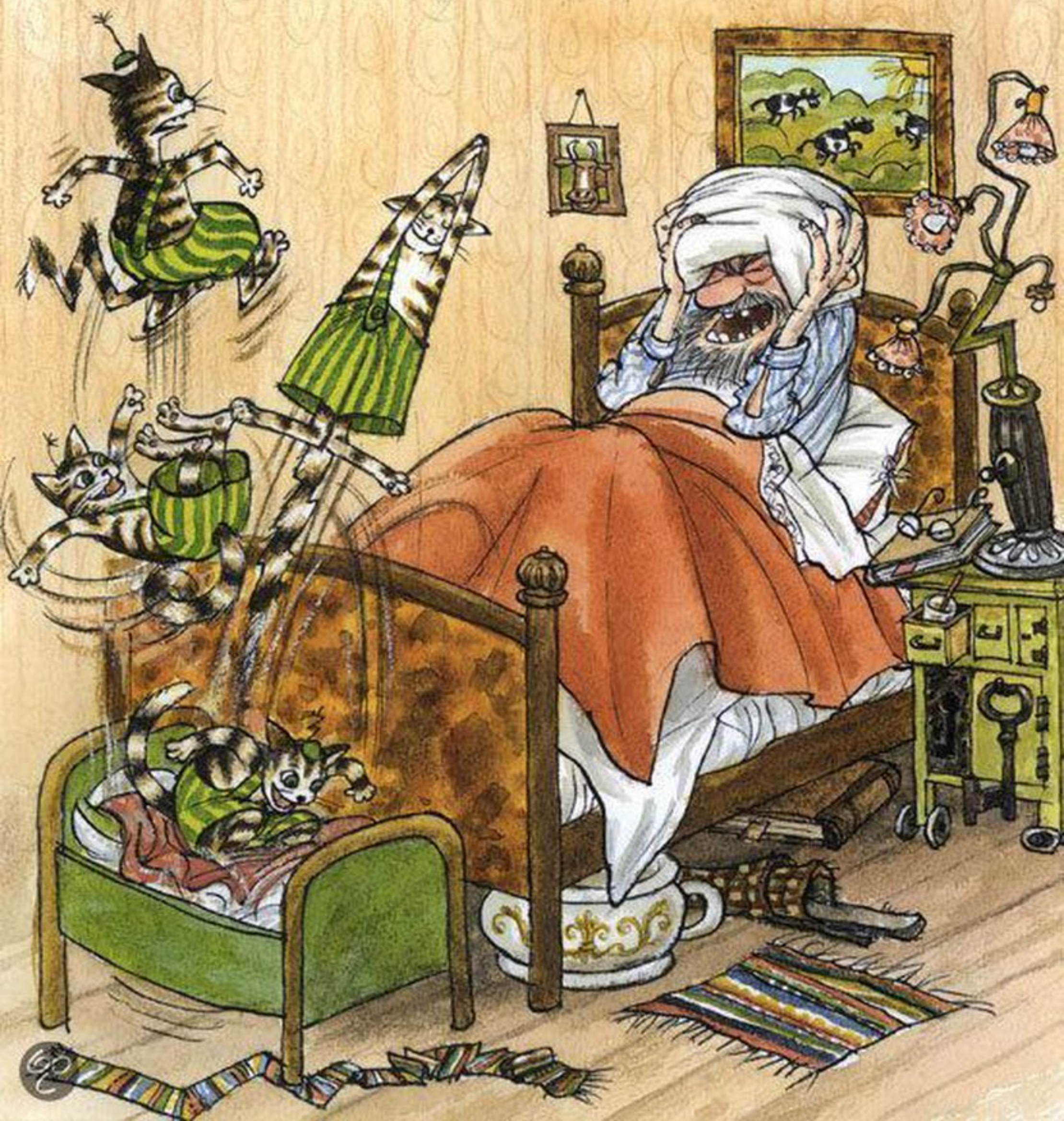

Normale mensen slapen om vier uur 's ochtends. Maar in de slaapkamer van opa Pettson zat er iemand die niet was zoals normale mensen. En dat was Findus, de kat van Pettson. Findus had nog maar pas een eigen bed gekregen van Pettson. Een echt bed, met alles erop en eraan en hij deed niets liever dan op zijn bed springen. Zodra hij wakker werd, begon hij te springen en te stuiteren. 'Piep-kraak-piep-kraak-piep-kraak!' Pettson woelde in zijn bed en probeerde zijn hoofd onder zijn kussen te verstoppen. 'Dit is toch geen leven meer!' briepte hij en hij zette zich rechtop in bed. 'FINDUS! Hou daar onmiddellijk mee op en wees stil! Weet je niet meer wat je gisteren beloofd hebt?'

Findus stopte met springen en dacht na.

'Om niet meer op de schoorsteen te zitten?' vroeg hij.

'Nee, dat is niet wat ik bedoelde', zei Pettson. 'Ik bedoel hetzelfde wat je gisteren, eergisteren en de dagen daarvoor beloofd hebt.'

'Om... de kippen niet meer te pesten?'

'Nee!'

'Om niieeetttt...'. Hij dacht na terwijl hij zachtjes op en neer stuitte.

'Je hebt beloofd om niet meer op bed te springen om vier uur in de ochtend!'

'Is het nog maar vier uur? Ik dacht dat het al halfvijf was.'

'Dat speelt geen rol', zei Pettson. 'Het is in ieder geval veel te vroeg om op bed te springen. Je hebt me veel te vroeg wakker gemaakt en dat doe je nu al elke ochtend sinds je dat bed gekregen hebt. Ofwel stop je met springen of anders... dan verhuizen we het bed naar ergens anders!'

'Ofwel stoppen met springen... ofwel verhuizen?' vroeg Findus.

'Of het een, of het ander', knikte Pettson.

Findus dacht daar even over na. 'Dan verhuis ik!' zei hij toen.

